

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Nelson Markets, s. r. o.**
sídlem Revoluční 1082/8, Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Němcem
sídlem Českobratrská 3321/46, Ostrava

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2016, č. j. 6160/1.30/16-3, sp. zn. S9-2016-197,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o správní delikt zaměstnavatele podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.

2. Dne 3. 11. 2015 provedl Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj kontrolu v prostorách společnosti PINEAL, s. r. o., které částečně využívá ke svému podnikání i žalobkyně. V rámci kontroly byly v prostorách nájmu zjištěny osoby T. K., R. K., M. Š. a J. V., u nichž inspektorát dovozuje, že jim bylo ze strany žalobkyně umožněno vykonávat výkon závislé práce operátorů call centra mimo pracovněprávní vztah. Rozhodnutím ze dne 13. 7. 2016, č. j. 12577/9.30/16-10, oblastní inspektorát konstatoval, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že dne 3. 11. 2015 umožnila pánům K., Š., V. a K. výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Za popsané jednání uložil správní orgán I. stupně žalobkyni pokutu ve výši 192 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.
3. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Shrnutí obsahu žaloby

4. Žalobkyně v podané žalobě brojí proti závěru správních orgánů, že se dopustila správního deliktu. Správní orgány zcela ignorovaly základní skutečnosti zjištěné v průběhu řízení. Hodnocení důkazů je účelové, vedené snahou uložit žalobkyni sankci. Závěr správních orgánů o spáchání deliktu je založen na podaných vysvětleních pánů K., K., Š. a V. Při nich však byly získány neurčité odpovědi kladením zmatečných a kapciózních dotazů. Pasáže, z nichž vyplývá, že k nelegálnímu výkonu práce nedošlo, správní orgány zcela pomínuly.
5. Kontrolní orgán získal odpovědi pod nátlakem, za přítomnosti policie, což ovlivnilo obsah vysvětlení. Ačkoli oblastní inspektorát uváděl, že všem dotazovaným byly položeny stejné dotazy, ze správního spisu vyplývá, že některým osobám určité otázky z formuláře položeny nebyly. Nejednalo se tedy o formulářový dotazník. Dále žalobkyně uplatnila konkrétní výtky proti položeným dotazům, např. proti použití výrazu pracoviště, práce, postup při omlouvání absence, vztah nadřízenosti a podřízenosti apod. Podle žalobkyně předmětné protokoly nemohou být použity jako podklad rozhodnutí pro nelogičnost, nejasnost a nezákonnost kladených otázek. Ze získaných odpovědí vyplývá, že žádný správní delikt spáchán nebyl.
6. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí neurčité, neboť z něj není zřejmé, pro koho měli pánové K., K., Š. a V. vykonávat nelegální práci, zda pro společnost Nelson Markets, s. r. o., pro společnost PINEAL, s. r. o. či pro jinou společnost. Z výroku dále není zřejmé, jakým jednáním měla žalobkyně umožnit výkon nelegální práce v prostorách call centra v budově AZ Tower, 14. patro.
7. Žalobkyně je dále přesvědčena, že nebyly naplněny znaky závislé práce. Jmenované osoby nebyly ve vztahu podřízenosti zaměstnance k žalobkyni. Jednalo se o vztah příkazce a příkazníka na základě příkazních smluv. Dovození-li správní orgány, že nadřízenost byla dána tím, že zmíněné osoby plnily pokyny pánů B., B. nebo paní Š., citovaní pracovníci nebyli závislí na žalobkyni, ale působili pro jinou společnost. Z provedeného dokazování žádná nadřízenost žalobkyně ve vztahu k dotazovaným osobám neplyne. Není rovněž pravdou, že by pánové K., K., Š. a V. vykonávali činnost jménem žalobkyně; to ostatně neplyne ani z výroku prvostupňového rozhodnutí. Jmenovaní od žalobkyně nedostávali žádné pokyny. Toliko vykonávali příkazy, které jim byly uloženy příkazní smlouvou. Za vykonanou činnost jim nepříslušela mzda, ale odměna dle příkazní smlouvy. Fakturované

částky se v jednotlivých měsících lišily, nejednalo se o žádnou pravidelnou platbu v obdobné výši, která by navozovala dojem zastírání pracovněprávního vztahu. Neobstojí tak tvrzení o závislosti a soustavnosti činnosti. Např. pan K. vyfaktoval žalobkyni za měsíce září až listopad 1522 Kč. Nepravidelnost výkonu práce jednoznačně potvrzuje, že o nelegální práci nešlo. Argumentace žalovaného, že i nepravidelný výkon práce je výkonem soustavným, je účelová. Konečně nelze hovořit ani o naplnění znaku odpovědnosti žalobkyně za výkon činnosti kontrolovaných osob. Z výsledků získaných při kontrole nelze takový závěr dovodit.

8. Podle žalobkyně tedy nebyl naplněn žádný ze znaků závislé práce dle § 2 zákoníku práce; rozhodnutí proto není žádným způsobem odůvodněno. Konkrétně lze zmínit, že T. K. pro žalobkyni pracoval asi 6 hodin týdně dva měsíce, úkoly si stanovoval sám a nikomu nebyl podřízen. Pánové V., K. a Š. se stali podnikateli dřív, než začali pro žalobkyni pracovat. Pánové V., K. a Š. působili nejprve jako zaměstnanci agentury Bartoň a Partner, s. r. o., přidělení ke Kirsten Consulting, s. r. o. Se žalobkyní uzavřeli příkazní smlouvu 15. 9. 2015. Žalovaný v rozhodnutí zaměňuje jednotlivé působení osob v zaměstnaneckém poměru a při podnikatelské činnosti. Např. pan K. ve výpovědi uváděl, že zde pracuje od března 2015; zřejmě se tak vyjadřoval k působení ve své předešlé funkci.
9. Rozpory ve výpovědích svědků nebyly ve správním řízení odstraněny. Paní Š. při svědecké výpovědi potvrdila, že např. pan K. do kanceláře docházel podle své potřeby. To odporuje závěru o tom, že se jednalo o závislou práci. Podle žalobkyně nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, což znamená porušení zásady materiální pravdy.
10. Argumentace žalovaného, že o snaze zastřít výkon závislé práce svědčí i obsah příkazních smluv, je podle žalobkyně nesprávná. Tvrzení, že předmětem příkazu nemohlo být provést reklamu a propagovat služby příkazce, nemá oporu v provedeném dokazování. Stejně tak neobstojí úvaha o společenské škodlivosti jednání. Srovnávat povinnosti živnostníka a zaměstnance je obtížné, navíc z dopadů na veřejné finance nelze dovozovat společenskou škodlivost. K 3. 11. 2015 měla žalobkyně 28 aktivních zaměstnanců. Je však zřejmé, že některé činnosti mohou být realizovány prostřednictvím spolupracujících podnikatelských subjektů. K uložení sankce vedly neurčité a zmatečné odpovědi pánů K., V., Š. a K., což žalobkyni nemůže být přičítáno k tíži. Právem každého občana je rozhodnout se svobodně, zda bude konat závislou práci či práci samostatnou. Pokud chce někdo být podnikatelem, nelze mu ukládat povinnost být zaměstnancem. Těmito úvahami se správními orgány ocitly za hranou čl. 26 Listiny základních práv a svobod.
11. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobní námitky překrývají s námitkami odvolacími, proto v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Obě rozhodnutí byla podle žalovaného vydána v souladu se zásadou materiální pravdy. Správní orgány vycházely z řetězce důkazů, které hodnotily samostatně a ve vzájemném kontextu. V rámci správního řízení bylo prokázáno naplnění všech definičních znaků i tzv. leitmotivů závislé práce.
13. K námitkám ohledně znění otázek, žalovaný podotkl, že je správním orgánem zřízeným ke kontrole na úseku ochrany pracovních vztahů a pracovních podmínek. Kontroluje tedy

především výkon práce a s tím související skutečnosti. Z tohoto důvodu se kladené otázky týkají spíše výkonu práce, nikoliv podnikatelské činnosti. Není pravdou, že by otázky byly formulovány tak, aby se odpovědi hodily inspektorům. Naopak žalobkyně se v podané žalobě dopouští zužujícího a absurdního výkladu podaných výpovědí. Žalovaný je přesvědčen, že podpis osob na podaných dokumentech o poskytnutí součinnosti prokazuje, že podaná výpověď odpovídá jejich vyjádření a skutečnosti. Hodlala-li žalobkyně doplnit dokazování, měla uplatnit důkazní návrhy před skončením správního řízení.

14. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

15. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně setrvala na své žalobní argumentaci. I nadále je přesvědčena, že na základě záznamů o poskytnutí součinnosti nelze učinit závěr o spáchání správního deliktu. Povinností správního orgánu bylo shromáždit dostatečné důkazy pro závěr o spáchání deliktu; to v projednávané věci splněno nebylo. Účelem správního řízení mělo být prověřit podezření ze spáchání správního deliktu, nikoliv uznat žalobkyni odpovědnou z protiprávního jednání.

V. Posouzení věci soudem

16. Napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal soud v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
17. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
18. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
19. Stěžejní námitkou obsaženou v žalobě je námitka nesprávného hodnocení skutkového stavu. Žalobkyně je přesvědčena, že důkazy provedené ve správním řízení nepostačují pro vyvození její odpovědnosti za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.
20. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti *se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.*
21. V projednávané věci shledaly správní orgány, že žalobkyně umožnila pracovníkům V., K., K. a Š. výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, podle něhož *se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.*
22. Z § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, plyne, že *závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.* Závislá práce může být podle § 3 zákoníku práce *vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními*

pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.

23. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely zejména z protokolu o kontrole, který mj. zachycoval odpovědi pánů K., V., K. a Š. učiněné v rámci součinnosti v průběhu kontroly, z předložených listinných dokladů (příkazní smlouvy, faktury atd.), z úředního záznamu, v němž pan B. popsal náplň pracovních pozic „operátora call centra“ a „retention manager“, a z výpovědi svědkyně N. Š. Stěžejním důvodem pro vyvození odpovědnosti žalobkyně za správní delikt byl závěr, že pánové K., K., Š. a V. vykonávali stejnou práci (operátor call centra), jako ostatní spolupracovníci na pracovišti. *„Je nelogické, aby ta samá práce, vykonávaná na stejném pracovišti, stejnými pracovními prostředky, za stejných podmínek, stejné organizaci, při stejné náplni práce, jednou naplňovala znaky závislé práce, a tudíž byla vykonávána na základě uzavřeného pracovněprávního vztahu, a podruhé již byla činností samostatnou“* (viz strana 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Naplnění dílčích znaků závislé práce pak správní orgán I. stupně rozvedl na straně 7 až 9 svého rozhodnutí.
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí závěry správního orgánu I. stupně převzal. Na straně 4 odvolacího rozhodnutí upozornil na nestandardní znění příkazních smluv. Předmětem činnosti měla být „reklamní a propagační činnost“, nikoliv konkrétní cíl, jak bývá u tohoto typu smlouvy typické. Ohledně naplnění jednotlivých znaků závislé práce se žalovaný ztotožnil s prvostupňovým orgánem.
25. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu *„[s]polečným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků - zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli“* (srov. rozsudek ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35).
26. Soud se proto zabýval, zda v případě pánů V., K., Š. a K. byly naplněny jednotlivé znaky závislé práce.
27. *Osobní výkon práce* pro zaměstnavatele byl v rámci kontroly zjištěn; to ostatně ani žalobkyně nezpochybňuje. Zmíněné osoby byly při kontrole zachyceny na pracovišti, jak osobně vykonávali práci spočívající v telefonickém oslovování potenciálních klientů z databáze. Osobní výkon činnosti ostatně vyplýval i z obsahu příkazních smluv a rovněž jej potvrdila svědkyně Š. ve své výpovědi.
28. Podle soudu byl naplněn i znak *nadřízenosti* žalobkyně a *podřízenosti* jmenovaných osob žalobkyni. V tomto ohledu je rozhodující zejména to, zda zmiňované osoby vnímaly své postavení jako podřízené, a z tohoto důvodu respektovaly pokyny zaměstnavatele. Co se týče vzájemné nadřízenosti (resp. podřízenosti), zmiňovaní pracovníci shodně uváděli, že jim pokyny uděloval pan B., B. či paní Š. Je tak zřejmé, že na pracovišti existovaly osoby,

kteřé nové pracovníky zaškolily a v případě potřeby jim pomohly. To vyplývá rovněž z výpovědi svědkyně Š. Pokud žalobkyně zpochybňovala, že uváděné osoby nejsou organizačně začleněny do její firemní struktury, není tato skutečnost zásadní. Podle soudu je zřejmé, že si pánové V., K., Š. a K. sami nestanovovali úkoly, nýbrž obdobně jako ostatní zaměstnanci žalobkyně, vykonávali svoji činnost na základě pokynů zmíněných osob přítomných na pracovišti, kde činnost operátorů call centra vykonávaly různé osoby pro různé subjekty, nicméně náplň jejich činnosti byla obdobná. Tvrzení pana K. v rámci poskytnutí součinnosti, že si úkoly stanovoval sám, považuje soud ve světle ostatních důkazů jako účelové.

29. Dalším znakem podřízenosti je očekávání *odměny* za odvedenou práci. V daném případě není sporné, že jmenovaným osobám náležela za vykonávanou činnost odměna. Tuto skutečnost shodně potvrdili v rámci provedené kontroly. Uvádí-li žalobkyně, že výše odměny byla proměnlivá a v některých případech zcela nízká, souvisí tato skutečnost s počtem odpracovaných hodin jednotlivými pracovníky pro žalobkyni a na dosažených výsledcích.
30. Činnost operátora call centra byla nepochybně vykonávána *jménem zaměstnavatele*. Operátoři kontaktovali potenciální klienty nikoliv svým jménem, ale jménem žalobkyně (zaměstnavatele). Rovněž ze strany ostatních zaměstnanců bylo na práci zmíněných 4 osob nahlíženo jako na činnost obdobnou s jejich zaměstnaneckým poměrem s tou výjimkou, že si pánové V., K., Š. a K. sami stanovovali časový rámec pracovní činnosti (do práce si chodili, jak chtěli oni). Pracovní úkoly plnili na pracovišti, které si žalobkyně pronajímala od PINEAL, s. r. o., používali k tomu služební mobilní telefon, který jim byl žalobkyní přidělen, a žalobkyně za výsledek práce odpovídala. I ze skutečnosti, že některé ze jmenovaných osob dříve vykonávali tutéž pracovní činnost jako zaměstnanci agentury Bartoň a Partner, s. r. o., vyplývá, že někteří z nich činnost operátorů call centra vnímali jako tutéž pracovní činnost. Soud odmítá argumentaci žalobkyně o údajném zmatení kontrolovaných osob při poskytování součinnosti tak, že vlastně nevěděly, zda odpovídají na dotazy ohledně činnosti vykonávané dříve v zaměstnaneckém poměru nebo nyní v rámci podnikání. Z odpovědí na kladené dotazy je podle soudu zřejmé, že dotazované osoby vnímaly náplně těchto činností shodně, což ostatně potvrdil i výslech svědkyně Š.
31. K podmínce *soustavnosti* vykonávané práce lze uvést, že soustavnost jako znak závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce nemůže být vykládána jen ve smyslu opaku jednodenní práce, jednorázové činnosti, jednorázové výpomoci, ale právě s přihlédnutím k tomu, že závislá práce může být vykonávána také v právním vztahu založeném na dohodě o provedení práce či o pracovní činnosti. Vlastní výkon práce tak může být v určitém časovém rozmezí značně nerovnoměrný. Přestože někteří ze jmenovaných pracovníků nevykonávali práci pro žalobkyni každodenně, lze podle soudu i jejich činnost charakterizovat jako soustavnou, neboť okolnosti případu nasvědčují tomu, že jak ze strany žalobkyně, tak ze strany pracovníků bylo motivací vykonávat práci soustavnou (nikoliv jednorázovou) s tím, že časovou dotaci si určoval pracovník podle svých potřeb. Výkon práce tak lze podle soudu přirovnat právnímu vztahu založenému dohodě o pracích konaných mimo pracovní poměr, nikoliv podnikatelské činnosti.
32. Soud nepřisvědčil výtkám žalobkyně o tendenčnosti provedených výsledků či jejich zmatečnosti. Z protokolů je zřejmé, že pracovníkům byly kladeny formulářové dotazy vypracované pro účely kontrol na úseku zaměstnanosti. Uvádí-li žalobkyně, že použití slov „práce“ či „pracoviště“ mohlo navozovat požadovanou odpověď, soud se s ní neztotožňuje.

Obsah podaných vysvětlení jasně nasvědčuje tomu, že dotazované osoby vykonávaly pro žalobkyni obdobnou práci, jako osoby zaměstnané u žalobkyně na základě pracovní smlouvy, což potvrdil i výslech svědkyně Š. Tvrdí-li žalobkyně, že jmenované osoby vykonávaly činnost podnikatelskou, na základě živnostenského listu, není zřejmé, jak by se daná činnost měla lišit od činnosti ostatních operátorů call centra zaměstnaných u žalobkyně v pracovním poměru. Problémem tedy podle soudu nebyly dotazy kladené pracovníky kontrolního orgánu, ale obsah podaných vysvětlení, z nichž vyplynulo, že pro žalobkyni vykonávali závislou práci.

33. Stejně tak lze odmítnout námitky žalobkyně ohledně neurčitosti výroku obsaženého v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že se žalobkyně dopustila správního deliktu. Podle soudu je z předmětného výroku zřejmé, jaké delikt ní jednání je žalobkyni kladeno za vinu i způsob jeho spáchání. Výrok podle soudu vyhovuje požadavkům zákona i judikatury, neboť ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaného pod č. 1546/2008 Sb. NSS, obsahuje řádný popis skutku, jakož i jeho právní kvalifikaci.
34. Jako nepřipadnou odmítá soud i argumentaci ohledně možného ovlivnění výpovědí osob přítomností policie v místě kontroly. Lze souhlasit s tím, že jakékoliv provádění veřejnosprávní kontroly (posílené přítomností policie) může znamenat pro kontrolované osoby mírný psychický tlak či vyvolat stres. Z obsahu prováděných výpovědí však nevyplývá žádný nestandardní postup, který by mohl ovlivnit pravdivost získaných odpovědí. Navíc při provádění kontroly žádné námitky ohledně nesprávného postupu kontrolních inspektorů vzneseny nebyly.
35. Na základě výše uvedeného tak lze uzavřít, že soud ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že v případě výkonu práce jmenovanými osobami byly naplněny znaky nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Námitka nesprávného posouzení skutkového stavu tak není důvodná.
36. K námitce žalobkyně, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, soud zdůrazňuje, že žalobkyně ve správním řízení žádné důkazní návrhy neuplatnila. Před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla vyrozuměna o ukončení dokazování přípisem ze dne 8. 6. 2016. Doplnění dokazování nenavrhla a v podaném odvolání brojila toliko proti interpretaci podaných vysvětlení správním orgánem. Správní orgány ve svém rozhodování vycházely z protokolu o kontrole, z listinných dokladů, úředního záznamu pana B. a zejména ze svědecké výpovědi paní Š., která potvrdila shodnou náplň činnosti zaměstnanců žalobkyně na pozici operátora call centra a panů V., K., K. a Š. Soud má za to, že na základě důkazů shromážděných ve správním řízení lze učinit závěr o spáchání předmětného správního deliktu. Za situace, kdy sama žalobkyně provedení svědeckých výpovědí panů V., K., K. a Š. nenavrhovala, bylo nadbytečné dokazování v tomto smyslu z úřední činnosti doplňovat, neboť fakt, že jmenované osoby pro žalobkyni vykonávaly závislou činnost, byl ve správním řízení dostatečně prokázán jinými důkazy. Ani tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

37. S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal důvodným žádný z žalobních bodů, a proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. května 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.